

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 2 stycznia 2025 r.

Poz. 9

Wojewoda Lubelski

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN-II.4131.442.2024

z dnia 31 grudnia 2024 r.

stwierdzające nieważność uchwały Nr IX/61/2024 Rady Gminy Księżpol z dnia 17 grudnia 2024 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu korzystania ze świetlic wiejskich oraz świetlic w budynkach remiz strażackich należących do Gminy Księżpol, w części obejmującej:
- § 3 ust. 1, § 5 ust. 2, ust. 4, ust. 5 pkt 1 i ust. 7, § 6, § 7 Regulaminu, stanowiącego załącznik do uchwały, - załączniki Nr 2, Nr 3, Nr 4 oraz Nr 5 do Regulaminu.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr IX/61/2024 Rady Gminy Księżpol z dnia 17 grudnia 2024 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu korzystania ze świetlic wiejskich oraz świetlic w budynkach remiz strażackich należących do Gminy Księżpol, w części obejmującej:

- § 3 ust. 1, § 5 ust. 2, ust. 4, ust. 5 pkt 1 i ust. 7, § 6, § 7 Regulaminu, stanowiącego załącznik do uchwały,
- załączniki Nr 2, Nr 3, Nr 4 oraz Nr 5 do Regulaminu.

Uzasadnienie

Uchwała Nr IX/61/2024 Rady Gminy Księżpol została doręczona organowi nadzoru w dniu 18 grudnia 2024 r.

Przedmiotową uchwałą, wydaną na podstawie m. in. art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, Rada Gminy Księżpol ustaliła regulamin korzystania ze świetlic wiejskich oraz świetlic w budynkach remiz strażackich należących do Gminy Księżpol. Regulamin stanowi załącznik do uchwały.

Z powołanego art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika upoważnienie do wydawania aktów prawa miejscowego regulujących zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej.

Użyte w ww. przepisie sformułowanie „zasady i tryb korzystania” zawiera w sobie kompetencję organu stanowiącego gminy do formułowania norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł i porządku zachowania się w tych obiektach.

Szeroki zakres delegacji zawartej w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, ze względu na jej ogólność, nie zmienia faktu, że Rada Gminy winna treść podejmowanych regulacji dostosować ściśle do zakresu przyznanego jej upoważnienia i przysługujących jej kompetencji, a w razie wątpliwości co do zakresu

tego upoważnienia wyjaśniać te wątpliwości przez zastosowanie wykładni zawężającej (por. wyrok NSA z dnia 26 maja 1992 r., sygn. akt SA/Wr 310/92, Wspólnota 1993 Nr 2, s. 21).

W przypadku aktów prawa miejscowego przekroczenie delegacji ustawowej stanowi istotne naruszenie prawa. Z normatywnego charakteru przedmiotowej uchwały wynika konieczność formułowania zawartych w niej postanowień jedynie na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego. Z istoty aktu prawa miejscowego, jakim jest przedmiotowa uchwała, wynika także niedopuszczalność takiego działania organu realizującego delegację ustawową, które polega na powtórzeniu lub modyfikacji wiążących go powszechnie obowiązujących przepisów prawa.

Stosownie do treści § 3 ust. 1 Regulaminu, stanowiącego załącznik do uchwały, *działalność świetlic wiejskich nadzoruje Wójt Gminy Księżpol na podstawie przepisów ustawy o samorządzie gminnym i innych przepisów szczególnych.*

Jak stanowi § 5 ust. 2 Regulaminu *opiekun każdej świetlicy wiejskiej - t.j. podmiot zarządzający w imieniu organu wykonawczego (Wójta) lub inna osoba wyznaczona przez Wójta ma obowiązek prowadzenia ewidencji osób i podmiotów którym udostępnia się obiekt, zarówno odpłatnie jak i nieodpłatnie, zgodnie ze wzorem określonym w załączniku Nr do niniejszego Regulaminu.*

W Załączniku Nr 2 do Regulaminu określono wzór *Ewidencji osób i podmiotów, którym udostępniono świetlicę wiejską lub jej pomieszczenia.*

W ocenie organu nadzoru powyższe regulacje Regulaminu oraz ustalenie wzoru ewidencji osób i podmiotów, którym udostępniono obiekt użyteczności publicznej (Załącznik Nr 2 do Regulaminu) nie mieszczą się w zakresie delegacji ustawowej przyznanej radzie gminy w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Przepis ten zawiera upoważnienie dla organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do obiektów i urządzeń użyteczności publicznej – a zatem przeznaczonych do bieżącego i nieprzerwanego zaspokajania zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych - norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł i porządku zachowania się podmiotów, które w nich przebywają bądź z nich korzystają.

Zasady i tryb korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (regulaminy korzystania z obiektów i urządzeń) nie są adresowane do podmiotów zarządzających (administratorów, opiekunów) lecz do podmiotów korzystających z owych obiektów i urządzeń, a więc do społeczności lokalnej. Osoby korzystające powinny natomiast podporządkować się uchwalonym w tym zakresie regulacjom, bowiem w przeciwnym razie mogą zostać niedopuszczone do skorzystania z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej lub w trakcie korzystania mogą zostać pozbawione dalszej takiej możliwości (patrz wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 7 sierpnia 2007 r., II SA/Rz 473/07).

Uchwała w sprawie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jest aktem prawa miejscowego. Musi więc spełniać wymogi obowiązujące dla tej kategorii aktów prawnych. Akty prawa miejscowego, stanowiące źródło prawa powszechnie obowiązującego, charakteryzują się tym, że zawierają abstrakcyjne i generalne normy prawne, adresowane do podmiotów pozostających poza strukturą administracji.

Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, w którym podkreśla się, iż przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym upoważnia radę gminy do stanowienia aktów prawa miejscowego w zakresie tworzenia zasad i trybu korzystania z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej przez społeczność lokalną, natomiast poza zakresem wskazanego upoważnienia pozostają sprawy związane z zasadami i trybem gospodarowania i korzystania z tego mienia przez jednostkę nim gospodarującą (por. wyrok WSA w Opolu z dnia 20 maja 2008 r. II SA/Op 83/08, WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 14 listopada 2012 r. – II SA/Go 706/12 oraz z dnia 4 lipca 2013 r. – II SA/Go 409/13).

Jak zaznaczono wyżej, na mocy art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym, radzie gminy przysługuje kompetencja do wydawania aktów prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. W ocenie organu nadzoru na podstawie powołanej normy kompetencyjnej radzie gminy nie przysługuje uprawnienie do decydowania o tym, jaki podmiot ma sprawować bieżącą opiekę czy zarząd nad gminnymi obiektami i urządzeniami użyteczności publicznej ani też do określania zadań tego podmiotu. Taka materia nie mieści się bowiem ani w pojęciu zasad, ani w pojęciu trybu korzystania z tych obiektów. Natomiast zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o gospodarce komunalnej,

jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego postanawiają o wyborze sposobu prowadzenia i form gospodarki komunalnej.

Zgodnie zaś z art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym, do zadań wójta należy w szczególności gospodarowanie mieniem komunalnym.

Kwestia powierzenia innemu podmiotowi zadań w tym zakresie, jak i wybór podmiotu zarządzającego w imieniu organu wykonawczego gminy komunalnymi obiektami użyteczności publicznej, należy zatem wyłącznie do kompetencji Wójta jako organu gminy gospodarującego mieniem komunalnym (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 listopada 2012 r., sygn. akt II OSK 2072/12).

W § 5 Regulaminu Rada przyjęła, że *osoba której udostępniono świetlicę odpowiada za bezpieczeństwo osób korzystających z obiektu w trakcie jego udostępnienia* (ust. 4). *Korzystający ze świetlic ponoszą pełną odpowiedzialność za urządzenia i wyposażenie znajdujące się w pomieszczeniach. Korzystający ze świetlicy winien usunąć powstałe usterki lub braki w terminie wskazanym przez opiekuna. W przypadku niezastosowania się do powyższego obowiązku w określonym terminie, szkoda zostanie naprawiona z budżetu Gminy Księżpól, a korzystający zostanie obciążony kosztami naprawy* (ust. 7).

W ocenie organu nadzoru powyższe regulacje nie mieszczą się w granicach upoważnienia przyznanego Radzie Gminy w art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Podkreślić należy, że zarówno gmina, jak i poszczególni jej członkowie, korzystający z obiektu gminnego, zobowiązani są do przestrzegania prawa powszechnie obowiązującego, w tym przepisów prawa cywilnego. Nie budzi bowiem wątpliwości, że stosunki prawne pomiędzy właścicielem obiektu, a osobą uprawnioną do korzystania z niego, mają charakter cywilnoprawny i podlegają regulacjom prawa cywilnego. Zbyteczne zatem jest regulowanie w drodze prawa miejscowego materii objętej przepisami hierarchicznie wyższymi.

Z powyższym stanowiskiem koresponduje wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 7 października 2010 r. (sygn. akt III SA/Wr 421/10).

W tym miejscu wskazać trzeba, że akty prawa miejscowego muszą być zakotwiczone w reżimie upoważnienia ustawowego i w całości je wypełniać. Organ wykonujący kompetencję prawodawczą zawartą w upoważnieniu ustawowym jest obowiązany działać ściśle w granicach tego upoważnienia. Nie jest upoważniony ani do regulowania tego, co zostało już uregulowane ustawowo, ani też do wychodzenia poza zakres upoważnienia ustawowego.

Zasady odpowiedzialności kontraktowej określają art. 471 i nast. k.c., przy czym przepis art. 473 § 1 k.c. dopuszcza jedynie umowne (a nie jednostronne, jak w drodze uchwały rady gminy) rozszerzenie lub zawężenie odpowiedzialności stron stosunku prawnego. Możliwość odmiennego kształtowania tego stosunku w drodze umowy doznaje jednak i tak pewnych ograniczeń, bowiem nieważne jest, np. zastrzeżenie, że dłużnik nie będzie odpowiedzialny za szkodę, którą może wyrządzić wierzycielowi umyślnie (art. 473 § 2 k.c.). Ponadto, w myśl art. 353¹ k.c., postanowienia umowy nie mogą sprzeciwiać się naturze danego stosunku prawnego, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Reguły odpowiedzialności deliktowej są z kolei szeroko reglamentowane w przepisach art. 415 i nast. k.c. Należy zatem stwierdzić, że przepisy kodeksu cywilnego normują w sposób wyczerpujący kwestię odpowiedzialności cywilnej i roszczeń odszkodowawczych, dopuszczając jednakże możliwości ich modyfikacji, choć wyłącznie w drodze umowy stron.

Nie można także pominąć okoliczności, że kwestie odpowiedzialności odszkodowawczej – we wszystkich przypadkach wyrządzenia szkody - będą ostatecznie oceniały sądy powszechne, w ramach swoich kompetencji, zarówno z punktu widzenia podmiotowego (kto ponosi odpowiedzialność), jak i w aspekcie przedmiotowym (na jakich zasadach i w jakiej wysokości). Stanowione przez radę przepisy prawa miejscowego nie mogą zawierać regulacji dotyczących podstaw i zakresu odpowiedzialności zarówno gminy, jak też innych podmiotów.

Stosownie do § 5 ust. 5 Regulaminu użytkownicy świetlic są obowiązani do: *przestrzegania przepisów bhp i ppoż oraz wskazówek opiekuna świetlicy* (pkt 1).

W ocenie organu nadzoru powyższa regulacja nie znajduje uzasadnienia prawnego, została zatem przyjęta bez podstawy prawnej.

Ustawodawca upoważnia organ stanowiący gminy do podejmowania aktów prawa miejscowego w takim celu, aby – biorąc pod uwagę miejscowe uwarunkowania – szczegółowo uregulować prawa i obowiązki adresatów. Rada nie posiada kompetencji do cedowania przyznanych jej w tym zakresie uprawnień na jakikolwiek inny podmiot ani też do odsyłania w uchwalonym akcie prawa miejscowego do bliżej nieokreślonych przepisów *bhp* i *ppoż*, które i tak już przecież obowiązują niezależnie od takiego odesłania.

Jak trafnie wywieziono w orzecznictwie sądowo-administracyjnym „Przepis wynikający z aktu uchwalonego przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego na podstawie upoważnienia ustawowego nie może rozstrzygać o obowiązkach wynikających z innych ustaw, których obowiązywanie jest niezależne od woli rady gminy. Powinność przestrzegania przepisów sanitarno-epidemiologicznych, weterynaryjnych i przeciwpożarowych, a także innych (...), wynika zaś wprost z przepisów ustaw i wydanych na ich podstawie aktów wykonawczych. [...] wprowadzenie przez Radę kwestionowanego zapisu narusza zawartą w art. 87 Konstytucji zasadę hierarchii aktów prawnych, ponieważ rozstrzyga on o stosowaniu norm prawnych, wobec których jest hierarchicznie niższy. Tego typu zastrzeżenie dopuszczalne jest jedynie w ramach aktów prawnych tego samego z rządu” (por. m. in. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 8 lipca 2014r., III SA/Wr 96/14).

Jak podkreśla Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 listopada 2012 r. (sygn. akt II OSK 2012/12) stosownie do unormowanej w art. 7 Konstytucji RP zasady praworządności, materia uregulowana wydanym aktem normatywnym wynikać powinna z upoważnienia ustawowego i nie może przekraczać zakresu tego upoważnienia. Zgodnie z art. 94 Konstytucji RP regulacje zawarte w akcie prawa miejscowego mają na celu jedynie "uzupełnienie" przepisów powszechnie obowiązujących rangi ustawowej, kształtujących prawa i obowiązki ich adresatów. Zatem niedopuszczalność dokonania w akcie prawa miejscowego uchwalanym przez organ stanowiący gminy powtórzeń norm zawartych w aktach rangi ustawowej i odesłań do aktów prawnych wyższego rzędu należy wiązać z naruszeniem konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego.

W § 6 Regulaminu Rada postanowiła, że *świetlica wiejska może być udostępniona lub wynajęta po uprzednim złożeniu wniosku, którego wzór określony jest w załączniku Nr 3 do niniejszego Regulaminu (ust. 1). Świetlica może być udostępniona nieodpłatnie po uzyskaniu zgody opiekuna zgodnie z § 4 ust. 1 i ust. 2 niniejszego Regulaminu. Nieodpłatne udostępnienie świetlicy nie będzie wymagało zawarcia umowy. Wnioskodawca otrzyma informację zwrotną o wyrażeniu lub niewyrażeniu zgody na bezpłatne udostępnienie (ust. 2). Świetlica może być okazjonalnie wynajęta. Wówczas w porozumieniu z opiekunem świetlicy, umowę wynajmu zawiera Wójt. Wzór umowy stanowi załącznik Nr 4 do Regulaminu (ust. 3). Przy każdorazowym wynajmie świetlicy, opiekun świetlicy oraz osoba na rzecz której następuje przekazanie pomieszczeń sprawdzają stan pomieszczeń, urządzeń oraz wyposażenia, spisują stany liczników wody, energii elektrycznej i gazu. Strony spisują na tę okoliczność stosowny protokół stanowiący załącznik Nr 5 do niniejszego Regulaminu. Czynność ta zostaje powtórzona przy oddawaniu obiektu (ust. 4). Opiekun świetlicy wiejskiej po zakończeniu każdego kwartału zobowiązany jest przedłożyć dokumentację o której mowa w załącznikach Nr 2, Nr 3 i Nr 5 niniejszego Regulaminu Wójtowi Gminy (ust. 5).*

Określony w Załączniku Nr 3 do Regulaminu wzór wniosku zawiera informacje (imię i nazwisko, miejscowość, data, adres zamieszkania, cel udostępnienia/wynajmu świetlicy, nazwę wydarzenia, termin, organizator przedsięwzięcia, dane osoby odpowiedzialnej), oświadczenie o zapoznaniu się z obowiązującym Regulaminem określającym zasady i tryb korzystania ze świetlic wiejskich na terenie gminy Księżpól, zobowiązanie wynajmującego do przestrzegania przepisów *bhp*, sanitarnych i *ppoż* w czasie trwania udostępnienia/wynajmu, zobowiązanie do ponoszenia pełnej odpowiedzialności za powierzone mienie na okres wynajmu i podpisy (opiekuna świetlicy, wnioskodawcy) oraz klauzulę informacyjną na temat przetwarzania danych osobowych wnioskodawcy.

W Załączniku Nr 4 do Regulaminu Rada Gminy ustaliła wzór umowy najmu świetlicy zawieranej między Gminą Księżpól a najemcą (dane stron, termin i cel wynajmu, koszty wynajmu, obowiązki stron, podpisy stron).

W Załączniku Nr 5 do Regulaminu określono wzór protokołu potwierdzającego stan techniczny wynajmowanych pomieszczeń w celu ich przekazania/odbioru.

W ocenie organu nadzoru powyższe postanowienia Regulaminu oraz ww. załączników do Regulaminu wykraczają poza zakres delegacji ustawowej z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym.

Jak już wyżej wskazano, zgodnie z art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym Radzie Gminy przysługuje kompetencja do wydawania aktów prawa miejscowego w zakresie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, a na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o gospodarce komunalnej jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego postanawiają o wyborze sposobu prowadzenia i form gospodarki komunalnej.

Rada może zatem określić sposób i formę prowadzenia gospodarki komunalnej. Z przytoczonych norm kompetencyjnych nie sposób natomiast wyprowadzić upoważnienia dla Rady do powierzania Wójtowi wynajmu świetlic, a także do określania formy i elementów umowy, na podstawie której udostępniany jest obiekt użyteczności publicznej.

Zgodnie bowiem z art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym do zadań Wójta należy gospodarowanie mieniem komunalnym. W art. 31 ustawa stanowi zaś, że Wójt kieruje bieżącymi sprawami gminy oraz reprezentuje ją na zewnątrz. Tym samym wybór konkretnej formy udostępnienia obiektu należy do wyłącznych kompetencji Wójta jako organu gospodarującego mieniem komunalnym, który z mocy ustawy upoważniony jest do zawierania umów cywilno-prawnych w imieniu gminy.

Ustanawiając akt prawa miejscowego na podstawie art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym organ stanowiący gminy jest ograniczony obowiązującym porządkiem prawnym, którego nie może w sposób dowolny naruszać lub modyfikować. Normy prawa miejscowego muszą bowiem mieścić się w granicach ustawowej delegacji.

Zawarcie umowy cywilno-prawnej, której przedmiotem jest mienie gminy, np. najmu nieruchomości, należy do organu wykonawczego gminy. Umowa jest dwustronną czynnością prawną równorzędnych podmiotów, regulowaną przepisami prawa cywilnego. O treści umowy decydują strony przyszłej umowy zgodnie z generalną zasadą autonomii woli stron. Kształtowanie postanowień umowy powinno bowiem mieć miejsce przy jej zawieraniu, a nie w postanowieniach uchwały.

Rada wkraczając w kompetencje organu wykonawczego naruszyła także zasadę swobody umów wyrażoną w art. 353 k.c. Zgodnie z przyjętą zasadą swobody umów, strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Jakikolwiek ograniczenia w powyższym zakresie mogą wynikać jedynie z regulacji ustawowych.

Wszelkie kwestie związane z zawarciem umowy, której przedmiotem jest udostępnienie obiektu użyteczności publicznej, należą do wyłącznej kompetencji organu wykonawczego gminy, a postanowienia uchwały w tym zakresie istotnie naruszają prawo, ponieważ zostały podjęte z przekroczeniem delegacji ustawowej.

Przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym zawiera upoważnienie dla organu stanowiącego gminy do formułowania w stosunku do terenów i urządzeń użyteczności publicznej – a zatem przeznaczonych do bieżącego i nieprzerwanego zaspokajania zbiorowych potrzeb ludności w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych - norm i zasad prawidłowego postępowania, ustalania obowiązujących reguł i porządku zachowania się podmiotów, które na nich przebywają.

Uchwała w sprawie zasad i trybu korzystania z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej jest aktem prawa miejscowego. Akty prawa miejscowego, stanowiące źródło prawa powszechnie obowiązującego, charakteryzują się tym, że zawierają abstrakcyjne i generalne normy prawne, adresowane do podmiotów pozostających poza strukturą administracji.

W ocenie organu nadzoru jako wadliwe, bo wykraczające poza zakres ustawowego upoważnienia uznać należy postanowienia uchwały, które skierowane są do podmiotów innych aniżeli użytkownicy terenów i urządzeń użyteczności publicznej.

Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów administracyjnych, w którym podkreśla się, iż *przepis art. 40 ust. 2 pkt 4 ustawy o samorządzie gminnym upoważnia radę gminy do stanowienia aktów prawa miejscowego w zakresie tworzenia zasad i trybu korzystania z obiektów i urządzeń użyteczności publicznej przez społeczność lokalną, natomiast poza zakresem wskazanego upoważnienia pozostają sprawy związane z zasadami i trybem gospodarowania i korzystania z tego mienia przez jednostkę nim gospodarującą* (por. wyrok WSA w Opolu z dnia 20 maja 2008r. II SA/Op 83/08, WSA w Gorzowie Wlkp. z dnia 14 listopada 2012r. – II SA/Go 706/12 oraz z dnia 4 lipca 2013r. – II SA/Go 409/13).

W 7 Regulaminu postanowiono, że *środki uzyskane z wynajmu świetlic wiejskich stanowią dochód budżetu Gminy* (ust. 1). *Utrzymanie świetlic wiejskich finansowane jest bezpośrednio z budżetu Gminy* (ust. 2). *Dochód z wynajmu świetlic przeznaczony jest na ich utrzymanie* (ust. 3). *Gmina ponosi koszty utrzymania świetlic wiejskich* (ust. 4).

Powyższe postanowienia nie mieszczą się w granicach upoważnienia ustawowego określonego w art. 40 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym.

Źródła dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego, w tym dochodów gminy, zostały określone w art. 4 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2024 poz. 1572). Wśród nich znajdują się również dochody z majątku gminy (art. 4 ust. 1 pkt 4). Ponadto przepis art. 5 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2024 poz. 1530) określa, że środkami publicznymi są dochody z mienia jednostek sektora finansów publicznych do których zalicza się w szczególności wpływy z umów najmu, dzierżawy i innych umów o podobnym charakterze.

Stosownie do dyspozycji art. 7 ust. 1 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym, utrzymanie gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz obiektów administracyjnych jest zadaniem własnym gminy. O tym zatem, w jakiej wysokości środki przeznacza się na utrzymanie obiektów gminnych decyduje uchwała budżetowa i wykonujący jej zapisy organ wykonawczy. Rada Gminy nie jest zatem uprawniona na podstawie delegacji zawartej w art. 40 ust. 2 pkt 4 omawianej ustawy do regulowania sposobu i źródła finansowania wydatków przeznaczonych na utrzymanie obiektów komunalnych. Ustalając zakwestionowane wyżej przepisy Rada wkroczyła w kompetencje organu wykonawczego gminy i naruszyła art. 30 ust. 2 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym. Jak już wspomniano, w myśl wskazanego przepisu do zadań Wójta należy gospodarowanie mieniem komunalnym. Do organu wykonawczego gminy należy więc bieżące gospodarowanie mieniem gminy, natomiast organ stanowiący decyduje jedynie w zakresie spraw bezpośrednio przekazanych mu przez ustawy i w ich granicach.

W tym stanie rzeczy stwierdzenie nieważności uchwały Nr IX/61/2024 Rady Gminy Księżpol we wskazanym zakresie, jest uzasadnione.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, złożona za moim pośrednictwem, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

WOJEWODA LUBELSKI

Krzysztof Komorski

Otrzymują:

- 1) Wójt Gminy Księżpol
- 2) Przewodniczący Rady Gminy Księżpol